

Vlaams
Parlement

stuk **858** (2010-2011) – Nr. 2
ingediend op 31 januari 2011 (2010-2011)

Gedachtewisseling

over de nota van de Vlaamse Regering
‘Visienota Versnellen van investeringsprojecten’
en de implementatie van de aanbevelingen
van de resolutie ‘Sneller door Beter’

Verslag

namens de Commissie Versnelling Maatschappelijk
Belangrijke Investeringsprojecten
uitgebracht door de heren Sas van Rouveroy en Dirk de Kort

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Johan Sauwens.

Vaste leden:

de heren Ludwig Caluwé, Lode Ceyssens, Dirk de Kort, Johan Sauwens;
de heren Pieter Huybrechts, Jan Penris, mevrouw Marleen Van den Eynde;
de heren Marino Keulen, Sas van Rouveroi;
mevrouw Michèle Hostekint, de heer Bart Martens;
mevrouw Liesbeth Homans, de heer Jan Peumans;
de heer Lode Vereeck;
mevrouw Mieke Vogels.

Plaatsvervangers:

de heer Robrecht Bothuyne, de dames Karin Brouwers, Martine Fournier, Tinne Rombouts;
mevrouw Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, de heren Frank Creyelman, Johan Deckmyn;
de heer Jean-Jacques De Gucht, mevrouw Annick De Ridder;
de heren Steve D'Hulster, Jan Roegiers;
mevrouw Lies Jans, de heer Wilfried Vandaele;
de heer Ivan Sabbe;
de heer Hermes Sanctorum.

Stukken in het dossier:

858 (2010-2011) – Nr. 1: Verslag over gedachtewisseling

INHOUD

I. Inleiding door de heer Guy Braeckman, secretaris-generaal van het Departement Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed (RWO).....	4
II. Toelichting door de heer Luc Goedertier, projectleider project ‘Versnellen investeringsprojecten’	4
III. Bespreking	8
Gebruikte afkortingen	17

Op 17 januari 2011 besprak de Commissie Versnelling Maatschappelijk Belangrijke Investeringsprojecten de nota van de Vlaamse Regering ‘Visienota versnellen van investeringsprojecten’ en de implementatie van de aanbevelingen van de resolutie ‘Sneller door Beter’ voor het procesgedeelte van startbeslissing tot voorkeurbesluit en de te realiseren ‘quick wins’ met de heer Guy Braeckman, secretaris-generaal van het Departement Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed, de heer Luc Goedertier, projectleider project ‘Versnellen investeringsprojecten’ en de heer David Stevens, dienst Begeleiding Gebiedsgerichte Planprocessen van het Departement Leefmilieu, Natuur en Energie.

I. INLEIDING DOOR DE HEER GUY BRAECKMAN, SECRETARIS-GENERAAL VAN HET DEPARTEMENT RUIMTELIJKE ORDENING, WOONBELEID EN ONROEREND ERFGOED (RWO)

De heer Guy Braeckman: Voorzitter, dames en heren volksvertegenwoordigers, tijdens de vorige commissievergadering hadden we het vrij uitgebreid over hoe de Vlaamse Regering zich heeft georganiseerd om de visienota te operationaliseren. Heel wat zaken zitten op korte termijn in de pijplijn. Op de lange termijn wordt het project nu vorm te geven. Maar er zijn daarover nog heel wat vragen. Vandaag is een unieke gelegenheid om de vragen die bij ons leven aan te kaarten en daarover een vruchtbaar debat te hebben.

II. TOELICHTING DOOR DE HEER LUC GOEDERTIER, PROJECTLEIDER PROJECT ‘VERSNELLEN INVESTERINGSPROJECTEN’

De heer Luc Goedertier: Het projectteam en de drie beleidsdomeinen werd gevraagd om te rapporteren over de implementatie van de aanbevelingen van de commissie. Vandaag komt eerder RWO aan bod dan de andere beleidsdomeinen, maar dat neemt niet weg dat het projectteam uiteraard geïntegreerd aan het project voortwerkt. Zowel de quick wins als de visienota zullen hier meer benaderd worden vanuit het beleidsdomein RWO.

Voor het verder uitwerken van het integrale en nieuwe proces beschouwt het projectteam de commissie als een bevoorrechte getuige. We zullen dan ook een aantal vragen voorleggen over het nieuwe proces.

De aspecten die de vorige vergadering aan bod kwamen, hebben te maken met attitudewijziging en hoe we in die richting zullen evolueren. Dat is al intern besproken binnen de overheid. We zullen daar uiteraard rekening mee houden bij het interne management. Er zal rekening mee gehouden worden bij de jaarplanning en de planningsgesprekken voor de medewerkers. De oplossingsgerichte instelling en het streven naar geïntegreerd werken, zijn aandachtspunten die bij de bespreking van de nieuwe documenten ter sprake zullen komen. Tegelijk zullen de leden van het projectteam, in de mate van het mogelijke en binnen de termijn die daarvoor nodig is, dit verder uitdragen naar de collega's.

De begeleiding van andere overheden was ook een belangrijk aandachtspunt. De Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) en de Vereniging van de Vlaamse Provincies (VVP) zijn partners die het projectteam meermaals zal betrekken. Veel voorstellen hebben te maken met het functioneren van gemeenten en de beslissingen die zij moeten nemen. Geïntegreerd werken is een algemeen uitgangspunt dat als een rode draad door het hele proces loopt.

Vorige vergadering hadden we het ook over MER-reglementering. Er was de vraag om die zo soepel en eenvoudig mogelijk toe te passen. Er is al een voorstel voor de integratie van de project-MER met de milieuvergunning. Idem voor de screeningsprocedure in de procedure van het ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP). Met de rest van de aanbevelingen zal het projectteam rekening houden bij de hertekening van het volledige proces.

Het projectteam houdt ook rekening met de suggestie om te onderzoeken hoe omgegaan wordt met de Raad van State. Het gaat hierbij zowel om hun regelgeving als om de onze,

die moet aangepast worden opdat de Raad van State de zaken op een andere manier zou kunnen bekijken.

Veel aanbevelingen van de commissie hebben met een procesmatige aanpak te maken, van voortraject tot en met belanghebbendenmanagement en alles wat daartussen zit: procesmanagement, de verschillende stappen in het nieuwe proces enzovoort. Dat zijn eigenlijk zaken die integraal worden meegenomen in wat in de visienota het volledige nieuwe deel 2 omvat. De meeste van de aanbevelingen sporen dus met zaken die het projectteam ook aanpakt. De procesmatige aanpak is vrij gelijklopend.

De aanbevelingen 1 tot 4 hebben met strategische planning te maken. De strategische planning moet minder omvattend en meer dynamisch worden, meer gericht op gebieden en acties, de adviesraden moeten meer betrokken worden, evenals het Vlaams Parlement.

De visienota van de Vlaamse Regering is daar geen integrale afspiegeling van, wat uiteraard niet betekent dat het projectteam het niet opneemt. Het Mobiliteitsplan Vlaanderen en het Beleidsplan Ruimte Vlaanderen zijn bijvoorbeeld trajecten die sowieso op dezelfde manier worden aangepakt.

Er staan in de aanbevelingen een hele reeks quick wins, die eigenlijk bijna op dezelfde manier in de visienota zijn opgenomen. Er zijn er die te maken hebben met het integratiespoor plan-MER en RUP. Er is in de beleidsaanbevelingen ook iets gezegd over onteigening. Er is ook nog een punt in verband met projectvergaderingen. De meeste van die punctuele zaken zijn op een of andere manier al door het projectteam opgenomen.

De regering stuurde aan op heel wat snelle, decretale of niet-decretale regelingen om de zaak versneld te kunnen aanpakken. Dat gaat eigenlijk over het volledige eerste deel van de visienota. De regering heeft gevraagd om al in het begin van dit jaar een reeks initiatieven af te ronden. Die initiatieven zijn al een eerste keer gerapporteerd op een politiek stuurcomité. De teksten daarvan zijn in voorbereiding.

Een eerste initiatief heeft te maken met het juridische kader van de buurtwegen, een wet die nog dateert van de negentiende eeuw. Het uitgangspunt is een logische bevoegdheidsverdeling tussen de overheden te bewerkstelligen. Nu wordt over lokale wegen beslist door de gemeente, en over buurtwegen door het provinciebestuur, waarna er nog een goedkeuring volgt van de minister. Het wijzigingsvoorstel houdt in dat de buurtwegen min of meer op gelijke leest geschoeid worden als de lokale wegen.

Uiteraard probeert de overheid nog ergens toezicht te houden, maar dat zal wellicht beperkt worden tot de zaken die met wijziging of afschaffing van buurtwegen te maken hebben. Dat gaat dan over de provinciebesturen die in het kader van fietsnetwerken de buurtwegen op de een of andere manier nog willen beschermen, in het kader van hun trage wegen. Een ander uitgangspunt is dat bij afschaffing ook nog ergens het bestaan van een alternatief als waarborg wordt ingeschreven.

Precies omdat het zo'n oude wetgeving betreft, moeten er nog een aantal begrippen, terminologieën en onduidelijkheden worden verduidelijkt. Een en ander heeft ook tot gevolg dat de beroepsmogelijkheden bij de hogere overheden kunnen worden afgeschaft.

De SARO moet op een bepaald moment ingeschakeld worden om een echt zinnig strategisch advies te kunnen geven. Binnen de visienota is dat het item 'Integratie VLACORO/SARO'. De opvatting is nu dat de SARO – en dat spoort dan meteen met dat nieuwe proces – advies geeft in het voortraject. Als we dat uittekenen, bepalen we tegelijkertijd het middenveld: adviesinstanties of om het even wie die daar advies over wil geven en betrokken kan worden in het voortraject. Dat heeft meteen tot gevolg dat we het advies van instanties die momenteel in VLACORO vertegenwoordigd zijn en veel te ver in het

traject adviseren, kunnen schrappen of op een andere plaats organiseren. De meer technische zaken – het beoordelen van opmerkingen en adviezen – kunnen we dan bespreken op het moment dat we al een redelijk afgelijnde beslissing hebben. Die taak kan dan worden toegewezen aan de administratie die het projectbesluit moet voorbereiden.

Het punt ‘projectvergaderingen’ houdt in dat alle instanties meer in het voortraject betrokken worden, om samen naar een oplossing te streven. Die mogelijkheid bestaat al in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Daar staat opgesomd voor welke vrij beperkte projecten dat mogelijk is. We zien in de praktijk dat die mogelijkheid nog altijd vrij weinig wordt toegepast. Daardoor is het idee gerijpt om dat uit te breiden tot andere soorten projecten.

Als een gemeente of een overheid die een beslissing moet nemen, geconfronteerd wordt met, behoudens haar eigen standpunt en dat van de diensten van Ruimtelijke Ordening, nog twee extra externe adviezen, geeft dat aan dat het om een complexe aanvraag zou kunnen gaan, of op zijn minst om een aanvraag waarbij afstemming van verschillende standpunten nodig is. Het projectteam moet nog overleggen met de VVSG en de VVP in hoeverre ze die aanpassingen zien zitten. In de beginfase steekt men daar uiteraard meer tijd in, maar die tijd wordt verderop in de procedure teruggewonnen.

Het integratiespoor plan-MER-RUP optimaliseren, is de volgende actie. Eén punt staat al op papier, namelijk het verder integreren van het plan-MER in het RUP. Het kan dat men in screeningsgevallen beslist om geen plan-MER te moeten opmaken. Formeel kunnen we dat ook integreren in de RUP's door een aantal bijstellingen in de regelgeving. De eerste bedoeling is tot één geïntegreerd document te komen en om in het RUP duidelijker te maken op welke manier met het milieuonderzoek is rekening gehouden.

Machtigingen, afwijkingen en toestemmingen, naast de formele zaken als stedenbouwkundige vergunningen en milieuvergunningen, werden al bekeken. In de visienota staat de doelstelling om die maximaal te integreren. Een eerste stap daarin zou kunnen zijn om ze te integreren in het stedenbouwkundig vergunningenstelsel. Dat bestaat nu in de natuurvergunning. Zo heeft men een aparte machtiging van de sector nodig op een moment dat er geen stedenbouwkundige vergunningsplichtige werken worden uitgevoerd. Als die vergunning wel nodig is en tijdens de procedure advies wordt gevraagd aan de sector en dat advies wordt geïntegreerd in de vergunning, is die aparte machtiging niet meer nodig.

Er bestaan gelijkaardige, nu nog niet geïntegreerde zaken, als men te maken heeft met rooilijnen, achteruitbouwstroken langs wegen, stroken langs autosnelwegen, de bouwvrije stroken langs waterwegen en werken langs dijken, polders en wateringen. In elk van die gevallen heeft de bouwheer een aparte machtiging nodig als die niet geïntegreerd is in de vergunning. Ons voorstel is om samen met de sectoren die zaken maximaal te integreren.

In deel 2 van de visienota is het de bedoeling om te streven naar één projectbesluit dat alle soorten machtigingen, toestemmingen en dergelijke zaken integreert, ook voor werken aan gebouwen. Met alleen maar het integreren in het stedenbouwkundig vergunningenstelsel, komen we niet tot de finale doelstelling van het project.

Een ander aspect in de visienota gaat over bindende adviezen. Wat betreft ruimtelijke ordening, zijn er nog twee formeel bindende adviezen. Over de grote wegen, namelijk hoofdwegen, autosnelwegen en wegen van een bepaalde categorie, staat in de codex dat de wegenadministratie nog een bindend advies kan verlenen tot 31 december 2013. Die datum is gekozen vanuit een evaluatie van het Rooilijnendecreet die tegen die datum gemaakt zal worden. De vraag rijst of we dat nog gaan doen, wetende dat het bindende karakter straks toch wordt afgeschaft.

Een tweede bindend advies, dat niet in de Codex Ruimtelijke Ordening zelf staat, maar in de eigen sectorwetgeving, heeft te maken met onroerend erfgoed. We zouden dat kunnen afschaffen en terugvallen op wat in de codex staat onder de direct werkende normen: als in de regelgevingen dingen zo expliciet staan en men krijgt een negatief advies op basis daarvan, dan kan geen vergunning worden afgeleverd.

Er rijst een tweede vraag. Het afschaffen zou binnen de puur vergunningsplichtige werken een oplossing kunnen geven aan de gemeenten, die dan kunnen afwijken van zo'n bindend advies. Dat betekent wel dat de burger die naar de gemeente stapt met de melding van een bouwwerk dat niet stedenbouwkundig vergunningsplichtig is, nog altijd zal worden geconfronteerd met een verplichte machtiging vanuit onroerend erfgoed die, als ze negatief is, leidt tot het weigeren van de uitvoering van de werken. Dat zou een wat vreemd gevolg zijn van de afschaffing van het bindende karakter. Aan de ene kant zouden we iets winnen, maar het probleem is niet volledig opgelost, tenzij men het opneemt in het projectbesluit dat alle machtigingen, toestemmingen en dergelijke integreert.

Het projectteam beschouwt de commissie als bevoorrechte getuige. Het projectteam en de regering die de visienota moeten concretiseren, zitten met een aantal vragen. Als we het nieuwe proces, met de vijf stappen en de drie beslissingsmomenten, uittekenen, zitten we sowieso met een aantal vragen waarvoor we oplossingen moeten zoeken. Het is de bedoeling om voor de eerste drie stappen, van startbeslissing tot voorkeurbesluit, te kijken met welke problemen en keuzemogelijkheden we worden geconfronteerd.

Bij de startbeslissing moet uiteraard een initiatief worden opgestart en dat moet op een of andere manier duidelijk worden gemaakt. Hoe doe je dat? Leg je dat neer in een nota? We hebben de procesnota al min of meer gedefinieerd. Wie moet die voorbereiden? Hoe moet dat worden aangestuurd? Wat moet er in de procesnota staan? Kan een startbeslissing gewoon omvatten: we gaan van start met een project? Moet je daar iets formeel in vastleggen, zodat ook de burger daar zicht op heeft, zodat de burger zelfs een verhaalmogelijkheid heeft? Wij stellen voor om dat niet te doen, want het gaat maar om het starten van een proces.

Is er een verschil als het gaat over een privaat project? Het projectteam heeft de ambitie om het proces dat wordt uitgetekend niet alleen te richten op projecten van de Vlaamse overheid. Ook de private, complexe projecten zouden via dat systeem versneld en geïntegreerd verlopen. Vergt dat een andere aanpak? Wie neemt de startbeslissing en hoe moet die worden gecommuniceerd?

Na de start zit men in een soort van voortraject, dat soms gelijkaardig is aan voorbesprekingen, aan zaken die met projectvergaderingen te maken hebben, aan het aftoetsen vooraleer tot een formele beslissing te komen. Daar zitten verschillende rollen in. De beslissende overheid speelt er een rol in. De overheid die het project opstart, of de privépersoon die de overheid contacteert, speelt er een rol in.

Dat is een nieuw proces, een procesmatige aanpak, dus moet er wellicht iemand het proces begeleiden. Misschien is er dan ook een projectteam nodig. Zet men de rollen minimaal in om zoiets degelijk te laten verlopen? Zelfs al probeert men dat degelijk te laten verlopen, op een of ander moment zal het misschien eens vastlopen. Als het vastloopt, hoe deblokkeert men dat dan? Moet men dan aan hiërarchische pistes denken? Mag het projectteam dat zelf oplossen? Moet een stuurgroep dat doen? Moet het politiek worden uitgeklaard?

Iets heel belangrijks in het voortraject en waar het projectteam heel veel aandacht aan moet besteden, is dat er finaal een voorkeurbesluit komt dat wordt vastgeklikt. Dat betekent dat de burger en de maatschappij mee moeten zijn met het project. We moeten het draagvlak opbouwen in het voortraject. Om het te kunnen vastklikken, moeten we men-

sen informeren en inspraak geven. Het projectteam vraagt zich af welke technieken daarvoor bestaan.

Het is de bedoeling om samen met de bevolking in het voorkeurbesluit te komen tot een vaste keuze, die dan verder onderzocht wordt. Hoe kan dat verantwoord, degelijk en zo snel mogelijk gebeuren? Hoe zal men de keuze trechteren om te vermijden dat er op het einde van de rit nog 15 alternatieven zijn? Welke zaken legt men vast en welke beter niet? Daarvoor zijn er enkele suggesties: een scopingnota, een synthesesnota op het einde, een tijdsbestek na het voortraject of het wegschrijven van alternatieven. Dat mag niet te lang geleden zijn om nog voldoende draagkracht te hebben voor de burger.

Dan komt men tot het voorkeurbesluit. Dat moeten we proberen vast te klikken. Dat is althans de bedoeling van de visienota van de regering. Dat betekent dat dit een aantal zaken moet omvatten. Hoe legt men aan de burger uit dat het gaat om een klikmoment, dat men dus in een verdere uitwerking niet terugkeert op in het voortraject genomen beslissingen?

III. BESPREKING

De heer Johan Sauwens: We moeten vanuit algemene principes komen tot concrete dossiers. Dat zal de uitdaging zijn waar we voor staan. We kennen de afspraken en aanbevelingen. Nu kunnen we vragen stellen over de stand van zaken van de quick wins.

De buurtwegen zijn een specifieke problematiek. Is dat een volledig Vlaamse bevoegdheid?

De heer Luc Goedertier: Die wet is van rond 1850, maar de materie is nu geregionaliseerd.

De heer Lode Ceysens: Kunt u de kwestie van het bindend advies inzake onroerend erfgoed nog eens duiden?

De heer Luc Goedertier: In de sectorwetgeving van Onroerend Erfgoed staat formeel dat het advies bindend is. Voor Ruimtelijke Ordening geldt hetzelfde. In het Natuurdecreet is er een zorgplicht, zelfs al geeft de sector Natuur geen bindend advies. Doordat het in de Codex Ruimtelijke Ordening staat, is een advies dat gebaseerd is op de direct werkende normen, formeel bindend voor Ruimtelijke Ordening.

Bij Onroerend Erfgoed is er dus nog sprake van een bindend advies. Dat zou eigenlijk afgeschaft kunnen worden. De regelgeving van Onroerend Erfgoed zou zo aangepast kunnen worden dat het woord ‘bindend’ er niet meer in voorkomt, net als bij alle andere sectorwetgevingen. Als een gemeente van iemand een aanvraag krijgt om achteraan een woning iets bij te bouwen en die woning ligt toevallig in een beschermd dorpsgezicht, dan moet er advies worden gevraagd aan Onroerend Erfgoed. Als was vastgelegd dat dit advies niet meer bindend is, dan had de gemeente daar gemotiveerd van kunnen afwijken. Als diezelfde persoon wat veluxramen plaatst en binnen wat werken doet of als hij aan de gevel een aantal kleine veranderingen aanbrengt die eigenlijk niet stedenbouwkundig vergunningsplichtig zijn, zal hij daarvoor nog toestemming moeten vragen aan de gemeente. Op dat ogenblik zal die gemeente hem moeten antwoorden dat hij geen stedenbouwkundige vergunning nodig heeft, maar dat hij, omdat zijn woning deel uitmaakt van een beschermd dorpsgezicht, nog wel de toestemming van Onroerend Erfgoed nodig heeft. Die machtiging zal dan nog altijd apart bestaan. Het kan zijn dat de gemeente dan oordeelt dat de zaak in orde is vanuit het oogpunt van de ruimtelijke ordening, maar dan nog kan die noodzakelijke machtiging worden geweigerd.

Misschien is het dus beter eerst te streven naar wat in de visienota staat: de procesmatige aanpak van de totaliteit moet uiteindelijk leiden tot een projectbesluit, dat alle toestemmingen, afwijkingen, externe sectorale bepalingen maximaal integreert. Dat is dan enig-

zins te vergelijken met de omgevingsvergunning die in Nederland bestaat. De burger moet dan niet langer aan de gemeente een aparte vergunning en een aparte machtiging van Onroerend Erfgoed vragen, maar het is de gemeente, via het uniek loket, die zal moeten instaan voor het verzamelen van al die zaken. Dan zal de burger één beslissing krijgen en weet hij dat daarin met alles rekening is gehouden. In mijn ogen wordt nog te veel de verantwoordelijkheid bij de burger zelf gelegd, die moet zoeken wat er zoal nodig is. Een alternatief is dat er finaal wordt gestreefd naar het integreren van zo veel mogelijk zaken in één beslissing.

De heer Johan Sauwens: Wie zou die beslissing dan nemen? De gemeente?

De heer Luc Goedertier: Als de procesuitvoering zich op gemeentelijk vlak situeert, dan is het uiteraard het college dat de beslissing neemt over het geheel. Gaat het over voor Vlaanderen belangrijke projecten, dan zal het de Vlaamse Regering zijn die de beslissing neemt.

De heer Guy Braeckman: We raken hiermee een fundamenteel punt in het hele debat. Er zijn de belangrijke projecten, waarover Vlaanderen beslist, en er zijn projecten van lokaal belang, waarover lokaal wordt beslist. Ook projecten van lokaal belang bevatten echter elementen in de aanvraag die van Vlaams belang zijn. Dan is het zaak te definiëren in welke mate die doorwegen in de lokale besluitvorming, en wie bij de Vlaamse overheid ervoor zal zorgen dat Vlaanderen met één stem spreekt. Volgens mij is dat het fundamentele debat aan het worden. Ik kan me immers niet voorstellen dat iets van wezenlijk Vlaams belang omwille van een lokaal project aan de kant zal kunnen worden geschoven.

Als er sprake is van een bouwvrije strook voor een autosnelweg, die cruciaal is voor het vrijwaren van de toekomstige mobiliteit, dan kunnen we niet toelaten dat een lokale overheid daarvan afwijkt. Vlaanderen moet dus definiëren voor welke zaken het echt de uitvoeringsmacht wil behouden, om zaken die van Vlaams strategisch belang zijn te vrijwaren. Het debat over de overstromingsproblematiek is ook misschien een goed voorbeeld.

De vraag rijst in welke mate kan worden afgeweken van bepaalde regels die Vlaanderen definieert. We zullen een fundamenteel debat moeten voeren over de volgende vraag: waar laten we de zaken zodanig doorwerken ten aanzien van de lokale overheid dat er eigenlijk geen afwijkingsmarge is en waar kan er wel sprake zijn van debat of overleg of van het bijsturen van verschillende standpunten?

De heer Lode Ceyssens: Dat lijkt me een heel nuttige benaderingswijze. Ik vraag me alleen af hoe men dat zal doen. In eerste instantie lijkt het me logisch dat de Vlaamse overheid een limitatieve lijst opstelt, waarin duidelijk staat over welke zaken sowieso niet zonder Vlaanderen kan worden beslist. Er mag weinig ruimte voor interpretatie worden gelaten. Anders krijgen we op den duur opnieuw een massa gevallen waarin Vlaanderen opnieuw bindend moet worden bevraagd voor men iets kan doen. Of ziet u dat anders?

De heer Guy Braeckman: Neen. Er moet duidelijk worden gezegd wat voor Vlaanderen van wezenlijk belang is en sowieso moet worden gevrijwaard. Die oefening zullen we allen samen op Vlaams niveau moeten doen. Als dat er is, zullen er nog een aantal zaken zijn die in de Vlaamse regelgeving vervat zitten, maar waarover onderhandelingen kunnen worden gevoerd. Dan is het de vraag hoe we de Vlaamse ‘backoffice’ zo organiseren dat we naar buiten komen met het geïntegreerde standpunt. Als het gaat over zaken die we niet mogen loslaten, die moeten worden nageleefd, dan hebben we eigenlijk niet zo veel behoefte aan een geïntegreerde besluitvorming. Dan is er immers sprake van een aantal dwingende elementen die sowieso zullen moeten worden gerespecteerd.

De heer Johan Sauwens: In het kader van onze werkzaamheden hebben we het al vaker gehad over een geïntegreerde benadering waarbij Vlaanderen zegt wat wel en wat niet kan.

Mijnheer Braeckman, is daar een grote golf van decreetswijzigingen voor nodig? Of kan het projectmanagement dat we vragen door een praktische organisatie tot stand komen? Wie duidt dan die projectverantwoordelijke aan? Het zou om een gemeentelijk privé-initiatief kunnen gaan. Kan men door een praktische organisatie binnen de Vlaamse administratieve centra op vraag van bijvoorbeeld het college van burgemeester en schepenen, zeggen wie dossierbeheerder wordt in het Vlaams administratief centrum en wie er kan zorgen voor een geïntegreerde benadering? Ik denk dat dit op vrij korte termijn praktisch georganiseerd zou moeten kunnen worden. Dat betekent wel dat men afstapt van het hokjesdenken dat nogal centralistisch naar Brussel is gericht.

Is daarvoor een wijziging van het decreet of van de uitvoeringsbesluiten nodig? Kan dit praktisch georganiseerd worden?

De heer Guy Braeckman: Het gaat om de organisatie van de backoffice. Vlaanderen moet die organiseren. De verschillende bevoegdheden zijn toegewezen aan de verschillende entiteiten van Vlaanderen. Dat zijn moeilijkheden die het BBB-verhaal met zich heeft meegebracht, omdat dit allemaal sterk verankerd is in besluiten van de Vlaamse Regering. Dat belet echter niet dat vanuit de verschillende bevoegdheden duidelijk wordt wie wat mag zeggen. Dat creëert duidelijkheid. Niets belet ons om mensen bij elkaar te brengen en een consensus te bereiken.

Er kan zich wel een probleem stellen wanneer men niet tot een consensus komt. Wie zal dan de beslissing nemen? De leidend ambtenaren zijn verantwoordelijk voor het functioneren van iedereen uit hun entiteit. Als puntje bij paaltje komt en iemand blijft op zijn punt staan, dan moet er misschien een ander mechanisme worden ingevoerd waardoor de finale besluitvorming op een ander niveau gebeurt. Ik denk dan aan het politieke niveau waarbij men met een Vlaams standpunt naar buiten komt.

De heer Luc Goedertier: Ik zou kunnen verwijzen naar de projectvergaderingen waarin in de Vlaamse Codex is voorzien. Het is wel spijtig dat die formeel nog maar bestaan sinds 1 december 2010. Een vraag aan de gemeenten zou kunnen zijn welke ervaring zij daarmee hebben. Mijn ervaring is dat dit goed werkt, maar voorlopig hebben we te weinig voorbeelden om conclusies te kunnen trekken. Als iedereen samen rond de tafel zit, maar één persoon blijft bij zijn standpunt waardoor er geen consensus kan worden gevonden, hoe gaat men daar dan mee om?

Een projectvergadering heeft vooral tot doel iedereen rond de tafel te informeren waarover het gaat. Dat is een eerste belangrijke stap om de neuzen in dezelfde richting te krijgen. Wanneer dit goed verloopt, komt er niet zoveel meer bij. De mentaliteit moet erin bestaan dat men samen aan een project wil werken dat oplossingen biedt.

De heer Guy Braeckman: Af en toe zal men ook moeten zeggen dat een bepaald project niet kan. Men moet vrij snel tot de conclusie kunnen komen of iets wel of niet mogelijk is. Als men tijdens het voortraject wordt geconfronteerd met grote knelpunten en obstakels, moet het mogelijk zijn om bepaalde zaken stop te zetten.

De heer Dirk de Kort: Het is belangrijk om de kwaliteit van het project en van het procesmanagement te kunnen blijven bewaken. Ik stel vast dat het vaak diegenen zijn die niet daadwerkelijk tijdens het proces mee van gedachten wisselen, die pas in laatste instantie hun formeel advies overmaken. Daardoor komt men in de problemen tijdens de voortzetting van het traject. Wanneer men pas op het laatste moment zijn advies bezorgt – vaak gaat het om een afwijkend advies – terwijl men niet betrokken was bij de vorige informele vergaderingen, dan is het vaak heel moeilijk voor de mensen die streven naar een consen-

sus om zich neer te leggen bij dat ene afwijkende advies. Hoe zorgt men ervoor dat iedereen effectief deelneemt aan het voortraject?

De heer Luc Goedertier: Dat is een van de vragen die wij ons ook stellen bij de startbeslissing, de opmaak van een procesnota en het effectief starten: hoe bepaal je op dat moment al wie rond de tafel moet gebracht worden, hoe leg je dat vast zodat ze effectief aan tafel komen en hoe leg je vast dat diegenen die rond de tafel zitten op zijn minst gemandateerd zijn en uitspraken doen waar men echt iets mee kan? Al die zaken kan men ofwel formeel vastleggen, ofwel – en dat is ons uitgangspunt – moet men streven naar een totale mentaliteitswijziging. Als het over belangrijke projecten gaat – en dat is toch de bedoeling van dit project – moet men streven naar mensen die uitspraken kunnen doen, beslissingen kunnen nemen en standpunten kunnen innemen waarop achteraf niet meer wordt teruggekomen. Er moet dus meer tijd besteed worden aan de voorbereiding. Bij een procesmatige aanpak moet goed bedacht worden wie er allemaal nodig is. Streef ernaar om niemand te vergeten die belangrijk genoeg is om te betrekken. Steek daar energie in, en ga dan aan tafel zitten met mensen die echt gemandateerd zijn.

De heer Johan Sauwens: Uit eigen ervaring weet ik dat de beslissing dat er een projectbegeleiding of projectafpraak moet komen op het politieke niveau moet worden genomen. Het gemeentebestuur aan de ene kant en Vlaanderen aan de andere kant moeten op een gegeven ogenblik zeggen: “Wij hebben uw vraag goed begrepen, wij zullen meewerken aan een oplossing.”. Aangezien de politiek niet zelf het projectmanagement kan doen, moet er een ambtenaar worden aangeduid om rekening te houden met de adviezen bij de voorbereiding van de geïntegreerde standpuntbepaling van Vlaanderen. We moeten streven naar een procedure waarbij dat startmoment wordt gecreëerd zonder dat men vooruitloopt op de uiteindelijke beslissing. Er zal het voortschrijdend inzicht zijn, en er zullen elementen worden bijgebracht die de zaak bemoeilijken of totaal onmogelijk maken. Maar er zal alleszins een bereidheid moeten zijn om het samen te onderzoeken. Dan zullen we, ieder met zijn eigen decreet, zijn eigen leidend ambtenaar en secretaris-generaal, op een bepaald ogenblik die integratie moeten afdwingen.

De heer Guy Braeckman: Daarbij zal het misschien helpen om niet te sterk op individuele projecten te focussen. De ervaring leert dat men tot een consensus kan komen door de scope van het project wat breder te maken, door opportuniteiten te zien, door het flankerend beleid mee te nemen. Men kan eruit geraken door een win-winsituatie voor meerdere partners te creëren. Daartoe moet de projectleider een voldoende brede kijk hebben. Hij moet weten wat er allemaal in het geding komt. Het is zeer belangrijk om de risico's en opportuniteiten van een project te detecteren. Men moet weten wat de budgetten zijn en wie wat zal betalen. Men moet bij dat startmoment goed weten waarvoor men gaat en binnen welke contouren dat zal gebeuren. Hoe breder die scope, hoe meer kans op succes. Maar dat vergt een andere attitude van ambtenaren. Zij kunnen niet aan de zijlijn afwachten tot iets bij hen terechtkomt. Zij moeten leren meedenken in ontwikkelingen. Zij moeten gericht zijn op het detecteren van knelpunten en van daaruit meewerken aan oplossingen.

Mevrouw Mieke Vogels: Ik denk aan het recente voorbeeld van de gewijzigde regelgeving in verband met de aanvragen voor kleine werken. Dat was in hoofde van diegenen die in Brussel zaten een vereenvoudiging in de wetgeving. Maar blijkbaar waren een aantal lokale besturen en ambtenaren niet diezelfde mening toegedaan. Het is een mooi voorbeeld van hoe er inderdaad een totale mentaliteitsomslag zal nodig zijn.

In de toelichting werd een aantal keren gezegd dat de VVSG en de VVP betrokken zullen worden. Denken zij volop mee, of wordt hen enkel om een advies gevraagd? Zowel ons parlementair werk als de nota van mevrouw Berx zijn vanuit het centrale niveau gegroeid. In hoeverre zijn de lokale besturen mee in het denken daarover? Ik merk dat het voor som-

migen gemakkelijk is om zich op lokaal niveau te verschuilen achter het Vlaamse niveau en achter bepaalde regeltjes. In hoeverre zijn zij op dit moment echt partner in verandering?

De heer Luc Goedertier: Het is uitdrukkelijk de bedoeling om beide, de VVSG en de VVP, te betrekken bij het projectteam. Spijtig genoeg is dat tot nu toe nog maar één keer gelukt. Er staat een hele reeks regelgevende initiatieven op het programma die sowieso niet geïmplementeerd zal worden zonder hen daarin te kennen.

In de eerstkomende weken worden VVSG en VVP van al die zaken op de hoogte gesteld en wordt hun inbreng verwacht. Bij de bevoorrechte getuigen zijn die twee instanties nog eens extra bevoorrecht, omdat ze zullen moeten meedraaien bij het volledige proces. Het gaat immers niet alleen om Vlaamse projecten, maar ook om gemeentelijke projecten. We kunnen dus geen proces vanuit Vlaanderen uittekenen zonder de gemeenten daarbij te betrekken. We gaan proberen om de zaken die in het verleden zijn misgelopen maximaal te herstellen en proberen het geïntegreerd werken met andere overheden toe te passen.

De heer Johan Sauwens: Mevrouw De Cannière van het Departement Mobiliteit en Openbare Werken (MOW) is hier aanwezig. Misschien kan zij voor een aantal wegen- of andere projecten de problemen schetsen die ze ervaart in verband met de geïntegreerde adviezen. We weten dat MOW heel sterk aan de vraagzijde zit voor het proces van versnelling.

Mevrouw Ann De Cannière: De terugkoppeling van alle werkzaamheden in het projectteam gebeurt binnen ons departement in een interne werkgroep, waarin ook alle agentschappen vertegenwoordigd zijn en waar alle voorstellen telkens worden besproken. We proberen ook aan te geven hoe we bijvoorbeeld naar een geïntegreerd advies kunnen evolveren. Dat gebeurt stap voor stap. Het is niet evident om alle agentschappen op één lijn te krijgen.

De quick wins in verband met de buurtwegen en de integratievoorstellen die hier komen, worden binnenkort ook daar besproken met de agentschappen. We zullen daar luisteren naar hun standpunten, waarna we die quick wins kunnen afwerken.

De heer Johan Sauwens: Er is dus wel beweging in de goede richting, als ik het goed begrijp. Indien er bepaalde concrete projecten zijn, wie zit de overlegvergaderingen dan voor?

Mevrouw Ann De Cannière: Er is vandaag een projectleider binnen het departement of het agentschap. Die zorgt telkens voor het integreren van de verschillende adviezen die binnen het beleidsdomein noodzakelijk zijn. Als men er binnen de agentschappen niet uitkomt, is er vanuit het departement telkens een initiatief.

De heer Guy Braeckman: Ons aanvoelen is dat er voor bepaalde grote projecten niet alleen behoefte is aan een projectleider, maar dat eerder het proces belangrijk is. Startbeslissing en voortraject zijn niet-formele stappen, maar waarin men communicatief wel zeer goed moet omgaan met alle partners. Het zal belangrijk zijn dat iemand zich niet in de hoek gedruimd voelt, want anders gaat die op het einde van de rit toch zijn gram proberen te halen. En dan is heel het proces nutteloos geweest.

Wij denken er serieus aan om te werken met mensen die die processen kunnen begeleiden en die in staat zijn om 'stakeholders' en kritische mensen bijeen te brengen en gezamenlijk tot een besluit te komen. We hebben nog een heel traject te gaan om die capaciteiten aan te kweken bij onze medewerkers. Binnen RWO gaan we dat al voor een deel proberen te integreren binnen het profiel van een beleidsmedewerker. Maar het zal nog verder moeten gaan. Men kan die rol niet altijd bij de projectleider leggen. Die is meestal zeer technisch

geschoold en weet wel waarover het gaat, maar voor de besluitvormingsprocessen en de manier om tot afstemming en beslissing te komen, zou men toch nog een andere capaciteit moeten kunnen inbrengen.

De heer Marino Keulen: In dat hele interne proces binnen het departement of het agentschap is het belangrijk dat het iemand is met veel autoriteit, iemand die voldoende hoog zit in de hiërarchie. Anders wordt dat gewoon een van de vele zaken die men intern formeel doorloopt. We hebben nu de valse start meegemaakt met de vereenvoudiging rond Ruimtelijke Ordening. Zeggen dat hoe het vandaag in die sector loopt, het beste van de wereld is en dat die vereenvoudiging niet nodig is, vind ik wereldvreemd.

Als we willen dat het daadwerkelijk wordt geïmplementeerd en uitmondt in vereenvoudiging, moet dat door de hoogste ambtenaren mee getrokken en gestuwd worden. Dan moet dat bijna het voorwerp zijn van de jaarlijkse evaluatie van elke ambtenaar. We moeten ervoor zorgen dat maatschappelijke en infrastructurele projecten in de toekomst nog een kans hebben.

De heer Bart Martens: Wat betreft de procesbegeleider is men soms beter af met een gezaghebbend figuur buiten de administratie. Dat kan een oud-politicus zijn bijvoorbeeld of iemand anders die ervaring heeft met stakeholders, mapping, begeleiding, maatschappelijke dialoog en dies meer. Iemand vanuit de administratie heeft, hoe je het draait of keert, het imago dat hij er een vooraf door de administratie genomen besluit moet doorduwen. Dat is geen goede manier van werken. We moeten een pool van procesbegeleiders opleiden die buiten de administratie staat. De projectleiders komen natuurlijk van binnen de administratie maar voor maatschappelijk belangrijke projecten zou ik ook projectbegeleiders van buiten de administratie durven nemen.

Voor het nieuw projectproces hebben we dringend nood aan wat meer concretisering over de procedure. Nu wordt het nogal eenvoudig voorgesteld: startbeslissing, voorkeurbesluit. Ook daartussen zullen belangrijke beslissingen moeten worden genomen. Ik denk dat de startnota het karakter moet hebben van een kennisgevingsdossier zoals we dat vandaag kennen in de milieueffectenrapportages. Men zegt daarin wat het project is dat men wil uitvoeren, welke alternatieven men wil bestuderen, welke effecten men wil onderzoeken. Belanghebbenden kunnen dan vragen om ook bepaalde projectalternatieven mee te nemen en bepaalde effecten ook te onderzoeken.

Na een kennisgevingsprocedure wordt ook al getrechterd in het onderzoek dat wordt opgestart. Dat is ook een belangrijke beslissing die in het voortraject moet worden genomen. Welke aangedragen alternatieven zullen effectief in een multicriteria-analyse, in een integrale effectenbeoordeling, in een maatschappelijke kosten-batenanalyse meegenomen worden om verder te bestuderen? Tot in welk detail zullen de impactstudies worden uitgevoerd? Tot welk detailniveau zullen welke effecten worden bestudeerd? Dat is een zeer belangrijk beslissingsmoment dat ergens vervat moet zitten in het voortraject.

In elk geval moet dat voortraject aan de kwaliteitseisen van een plan-MER beantwoorden. Het zal de enige manier zijn om met de Europese richtlijn over de milieueffectenbeoordelingen te kunnen omgaan. Als we de plan-MER willen integreren in heel dat proces zonder dat een aparte plan-MER als dusdanig nodig is, moet dat ook aan de minimale kwaliteitseisen van de Europese richtlijn beantwoorden. Dat betekent ook een openbaar onderzoek naar mogelijke alternatieven en dies meer.

We moeten de administratie vragen om een meer gedetailleerd processchema te krijgen van hoe dat kan verlopen, wat de timing is voor een nieuw projectproces, welke administraties op welke manier worden betrokken, wie waar welke beslissingen neemt. We zijn nu op het punt gekomen dat dat soort van detailvragen al beantwoord moet kunnen worden.

De heer Luc Goedertier: Het projectteam heeft uiteraard al meer dan wat nu is gepresenteerd, maar zal dat de komende weken nog meer concretiseren. Per stap en deelstap komen er verdere details en is er een soort leidraad wat er allemaal achter steekt: met wie moet men rekening houden, welke formele onderzoeken zijn nodig, op welke momenten gaat men het best naar de burger, op welke manier gaat men naar de burger? Al die dingen worden verder uitgerafeld om ook te kunnen zien wat nodig is om te verankeren in de regelgeving. Hoe neemt men de MER-problematiek mee? Men wil alles zoveel mogelijk geïntegreerd krijgen in het hele traject.

Het is ook de formele bedoeling van het projectteam om dat te concretiseren met voorbeelden. Bij de projectfasen die concreet worden uitgewerkt, zal geduid worden dat als een bepaald project op die manier verloopt, op bepaalde punten de zaken kunnen versnellen en efficiënter verlopen.

Wat betreft de gezaghebbende figuur van buiten de administratie, hebben we in het projectteam nog niet formeel beslist welke rollen zonder enige discussie bij welke overheid of instantie zitten. Voorlopig zijn de besprekingen zodanig dat we die rollen gaan definiëren. Dan kunnen we beslissen wie bij voorbaat het best uit de overheid komt en wie men overal kan rekruteren, op voorwaarde dat hij voldoet aan de vereisten.

De heer Johan Sauwens: Ik wil de mensen van het projectteam vragen om de volgende weken terug te komen om de vooruitgang mee te kunnen opvolgen. De heer Martens en de heer Keulen hebben natuurlijk gelijk: we mogen niet te abstract bezig zijn. Na tien maanden is het tijd dat er concrete realisaties kunnen worden voorgelegd.

Ik heb het gevoel dat er over een van de zwakke punten in de huidige processen al is nagedacht, namelijk dat er heel veel dubbel werk gebeurt. Misschien kunnen we daarover wat meer toelichting krijgen. Dat is cruciaal, en het is ook aan bod gekomen in de hoorzitting van enkele maanden geleden.

De heer David Stevens: We hebben de voorbije weken vanuit Leefmilieu, Natuur en Energie (LNE) de voorbereiding gedaan voor de integratie van de zogenaamde screeningsprocedure en het verzoek tot raadpleging om te komen tot een ontheffing van het plan-MER, en om die te integreren in de RUP-procedure. Vandaag zijn dat vaak twee sequentiële procedures. Eerst vraagt men via een zogenaamde screeningsnota bij de dienst-MER een ontheffing van de plan-MER-plicht aan. Als men de ontheffing van het college van burgemeester en schepenen heeft ontvangen, begint men met de organisatie van de plenaire vergadering.

Om die timing beter op elkaar af te stemmen, hebben we nu een voorstel van decreetswijziging van het decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid, om dat in te passen in het Integratiespoorbesluit plan-MER-RUP, opgemaakt. Daarin worden de twee procedures, screening en RUP, in elkaar geschoven. We gaan de timing op elkaar afstemmen. Vandaag is de screening een aparte nota. In de toekomst wordt het een hoofdstuk van de toelichtingsnota van het ruimtelijk uitvoeringsplan. In plaats van twee nota's wordt het dus één nota.

De adviesprocedure met betrekking tot de screening is vandaag een aparte adviesprocedure ten opzichte van de adviesprocedure van het RUP. Die adviesprocedures worden ook in elkaar geschoven. Bij de uitnodiging voor de plenaire vergadering door de gemeente wordt tegelijk aan de adviesinstantie gevraagd om, indien gewenst, een uitspraak te doen over het wel of niet verplicht zijn van een plan-MER.

De adviesinstantie kan op het moment van de plenaire vergadering een uitspraak doen. Binnen de veertien dagen worden de verschillende adviezen toegestuurd aan alle administraties, dus ook aan LNE. Dan zal LNE nog veertien dagen nodig hebben om die adviezen

te bekijken, samen met het eigen advies, en te beslissen tot de ontheffing van het plan-MER. Dat is een tijdswinst van drie tot vier maanden.

Die teksten zijn vandaag klaar en kunnen over een paar weken verder worden besproken en hopelijk zo snel mogelijk worden afgerond. We denken dat dit een stap vooruit is ten opzichte van de screeningsprocedure zoals die nu twee jaar bestaat. Het is op basis van de evaluatie van die twee jaar dat we tot de integratie zijn gekomen.

De heer Johan Sauwens: Dit is belangrijk voor de buitenwacht, voor de lokale besturen, voor al wie initiatieven neemt. Het gaat over meer dan drie tot vier maanden, soms over een half jaar tijdswinst. Het is de bedoeling dat we dit soort zaken bijhouden, dat we aan de hand van een soort scorelijst nagaan waartoe de aanbevelingen die we hebben geformuleerd, hebben geleid. Zo kunnen we de geboekte winst kwantificeren.

De heer Luc Goedertier: De voorlopige timing is teksten af te werken tegen eind januari, interkabinettenwerkgroepen (IKW's) te organiseren begin februari en een eerste keer voor te leggen aan de regering rond half februari. Dan volgen de formele adviesrondes.

De heer Johan Sauwens: Zijn er nog decreten in voorbereiding?

De heer David Stevens: Betreffende de MER-regelgeving is er de integratie van project-MER, de milieuvergunningsprocedure en de stedenbouwkundige procedure. Daarvoor zijn de eerste voorstellen van aanpassing van het decreet uitgewerkt, en nu ook door onze juridische dienst goedgekeurd. Daarmee kunnen we naar buiten treden. Het is ook al overlegd met enkele andere administraties.

Vandaag moet het project-MER als volledig afgewerkt dossier afgerond zijn op het moment van de aanvraag van de milieuvergunning. In de toekomst moet enkel de start van het project-MER afgerond zijn. De twee procedures worden parallel geschakeld. Men werkt tegelijk aan de opmaak van het project-MER en aan de behandeling van de milieuvergunning en de stedenbouwkundige vergunning. Voor het openbaar onderzoek moeten beide procedures tot een bepaalde uitspraak zijn gekomen.

De heer Johan Sauwens: Er komt dus één uitspraak voor de verschillende luiken.

De heer David Stevens: Het gaat in die richting.

Daarnaast zijn er nog twee zaken. Eén: de doorstart van het project-MER. Bij een aanvraag van ontheffing gebeurt het soms dat de dienst-MER beslist dat er geen ontheffing kan worden verleend. Vroeger betekende dit dat men helemaal vanaf nul herbegon, maar de regelgeving staat toe om de ontheffingsaanvraag te beschouwen als een kennisgevingsnota, en dus door te starten richting het milieueffectenonderzoek. Dat vergt dus geen aanpassing van de regelgeving. Nog in de loop van deze week of ten laatste volgende week zal er een nota verschijnen op de website van de dienst-MER, die daar meer uitleg over geeft en aangeeft dat dit vandaag eigenlijk al kan worden gebruikt. We zullen daar dus wat ruchtbaarheid aan geven.

Ten tweede is er de modulaire opbouw van omgevingsveiligheidsrapporten en milieueffectrapporten. Vandaag zijn dat twee onderzoeken die vaak in eerste instantie qua projectbeschrijving en dergelijke een aantal gelijkaardige teksten moeten bevatten. In de toekomst willen we die op elkaar afstemmen. Dat betekent niet dat dit één nota zal worden, maar thema's die gemeenschappelijk zijn, zoals projectbeschrijving, gebiedsbeschrijving enzovoort, zullen kunnen worden overgenomen. Zo kunnen we die twee studies wat op elkaar afstemmen. Zoals de heer Goedertier daarnet al zei: dat hangt ook heel nauw samen met de nieuwe visie die we aan het uitwerken zijn op het planningsproces. Daarbij

zullen we proberen niet alleen de milieustudies, maar ook alle andere studies op elkaar af te stemmen, via een scopingnota.

De heer Luc Goedertier: Inzake het voorstel over de VLACORO werden teksten opge maakt en die zijn klaar om te worden voorgelegd aan de Vlaamse Regering. Er hoeft eigenlijk niet veel werk meer aan te gebeuren.

Het juridische kader met betrekking tot de buurtwegen vergt nog wat overleg met de gemeenten en de provincies. Er is een embryonale tekst, gebaseerd op de uitgangspunten die ik heb vernoemd.

Wat projectvergaderingen betreft, is er een eerste voorstel, maar er moet nog worden teruggekoppeld naar de gemeenten. Voorlopig is er een voorstel om, als er meerdere adviezen zijn, te voorzien in de mogelijkheid van projectvergaderingen.

In principe is de kwestie van de machtigingen ook eenvoudig. We spiegelen ons ter zake aan wat er bestaat voor de natuurvergunning. Als de gemeenten en de sectoren in kwestie daarmee akkoord gaan, moeten ze in hun wetgeving gewoon een clause inschrijven die bepaalt dat, indien in de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning hun advies is gevraagd, dat eigenlijk gelijkstaat met een machtiging, een afwijking of een toestemming die daarop betrekking heeft. Die teksten zijn trouwens al gemaakt. De ene keer gaat dat over een oude wet, in een ander geval over een decreet of een uitvoeringsbesluit.

De voorzitter: We zullen u opnieuw uitnodigen wanneer u iets verder bent gevorderd met uw werkzaamheden.

Johan SAUWENS,
voorzitter

Sas VAN ROUVEROIJ
Dirk DE KORT,
verslaggevers

Gebruikte afkortingen

BBB	Beter Bestuurlijk Beleid
IKW	interkabinettenwerkgroep
LNE	Leefmilieu, Natuur en Energie
MER	milieueffectrapport
MOW	Mobiliteit en Openbare Werken
RUP	ruimtelijk uitvoeringsplan
RWO	Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed
SARO	Strategische Adviesraad Ruimtelijke Ordening – Onroerend Erfgoed
VLACORO	Vlaamse Commissie voor Ruimtelijke Ordening
VVP	Vereniging van de Vlaamse Provincies
VVSG	Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten